

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Usserii Armachani Annales Veteris Et Novi Testamenti

Ussher, James

Lutetiæ Parisiorum, 1673

Cap. XIII. Annorum 479. inter Exodum & Templi Salomonici exordium
intercedentium summa in membra sua integrantia dividitur: tempusque
peregrinationis in deserto, partitionis Terræ & primi anni ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14425

tribus Boozis commentum mavult se recipere: quod omni sacrae Scripturae testimonio destitutum, à Nicolao Lyrano (in capite 2. Ruth) ex apocryphis nescio quibus Doctoribus, ita habetur propositum. *Dicunt Doctores nostri, & bene ut videtur, quod tres fuerunt Booz, sibi succedentes; quorum primus fuit avus, secundus filius, tertius nepos. Primus fuit filius Salmon quem genuit de Rahab; & tertius fuit iste, qui genuit Obed ex Ruth. Verum, ut in horum patrum longævitate non parum raritatis, atque in ejusdem (ad tres vel quatuor generationes) continuatione, divinæ fuisset benedictionis plurimum, fatemur libentissime; ita hic aliquid fuisse miraculi, quod naturæ ordinem & vires superaret, agnoscere omnino non possumus: quum in posterioribus quoque seculis homines, qui his in longævitate nihil concederent, extitisse nullum sit dubium.*

Rachaba certe, si vicenaria (quum in Chanana transiret in Israelitæ) extitisset, & post 42. deinde annos (quod nostra fert hypothesis) Boozum peperisset; annum ætatis 62. non excessisset: post quem anicularum nostro etiam seculo parientium non desunt exempla. Ad longævitatem vero quod attinet: Jehoiadama Pontificem longe post hæc tempora CXXX. annos vixisse Scriptura confirmat, (II. Chronic. XXIV. 15.) *In Tmolis montis cacumine, quod vocant Tempfin, CL. annis vivere, Mutianus auctor est: totidemque annos censum, Claudii Cesaris censurâ, T. Fullonium Bononiensem idque collatis censibus, quos ante detulerat, vitæque argumentis (etenim id cura Principi erat) verum apparuit. In censu vero à Vespasianis Imperatoribus acto, centum viginti annos, Parma tres edidit, Brixelli unus, CXXXV. Parma duo, CXXX. Placentia unus, CXXXI. Faventia una mulier, CXXXII. Bononia. L. Terentius Marci filius, Arimini vero M. Aponius, CL. Terulla, CXXXVII, circa Placentiam, in oppido Vellieacio CX. annos sex detulere, quatuor CXX. unus CLX. In regione Italia octava, centum annorum censi sunt homines LIV. centum denum homines LVII. centum vicenum quinum homines duo, centum tricenum homines quatuor, centum tricenum quinum aut septenum totidem, centum quadragenum homines tres.*

Atque ut ad nostra tempora propius accedamus: Thomas Ravennas in quinto capite, libri *De vita hominis ultra CXX. annos protrahenda*, ad Julium III. Pontificem scripti, inter alia, anno Christi 1536. Zaconum quemdam ex Lacedemone, annis fere CXXX. & alium ex eadem urbe ultra annos CXXX. supervixisse; & in Ægæo mari viros duos CXXX. annorum vivos fuisse confirmat. In prælio Flodonsi Dux Anglus Jacobus wenston, Præstonæ in wenston-dale apud Eboracenses ortus, anno Domini 1600. annos CXXXI. natus vitam finit. In Hiberniâ Desmonia Comitissa Edovardo IV. in Angliâ regnante, Comiti marito nupta, meo tempore & viva fuit & vivida; circa annum demum vitæ CXL. defuncta, Lauren-

tium quendam Scotum annos ætatis CXL. piscatum prodixisse, ex Buchananò refert, (in primæ orationis Chronologica D. Parai Elencho) Josephus Scaliger: de suo insuper adjiciens. *Nos possumus producere, quos CXX. CXXV. CXXX. annos vitæ explese scimus, vidimus, meminimus. Unus etiam senex amicis nostris miraculo fuit Lutetia, anno Christi 1584. qui miles pugna Montis Leherii interfuerat sub Ludovico XI. Is major annorum CXL. omnibus membrorum officiis integris Lutetiam sese conculerat litiola cujusdam persequenda causa. Quibus & illa addantur Jacobi Bonfferii Jesuitæ, in Ruth capite 1. Ante annos paucos in finibus Sylvæ Thuringiæ repertus est senex unus, qui Confirmationis Sacramentum à suffraganeo Episcopi Bambergensis accepit annos natus 150. qui jam filios haberet centenarios, nepotes septuagenarios (ut nostrorum literis accepimus) aliique ducenti, annum centesimum exceperunt. Et ut tandem concludamus, Thomas Parrus Iohannis filius winningtoniz in agro Sallopiensi anno quamdiu ille vixit, cum eo mansit: ipseque demum, anno Christi 1483. natus, quum 80. esset annorum primam uxorem duxit: cum qua 32. annos vixit; & sub qua commissi cum alia adulterii convictus, 105. annorum senex publicam in Ecclesia Alberburienfi egit penitentiam. Quum anno deinde fuisset 122. secundam accepit uxorem, quæ quamdiu ille vixit, cum eo mansit: ipseque demum, nobilissimi Thomæ Atundellæ & Surtia Comitissæ cura & sumptibus in lethica Londinum perductus, sub finem Septembris ann. 1635. & magnæ Britannia regi Carolo est exhibitus; quum annum 151. & menses aliquot vivendo peregisset. Ex his igitur satis apparet, ad nostra usque tempora nonnullos ultra annos non modo CXX. aut CXL. sed etiam CL. vitam produxisse: quos nemo miraturus est in tanta longævitate post annum CXI. prolem, ex adolescentibus præsertim feminis, suscipere potuisse.*

CAP. XIII.

Annorum 479. inter Exodum & Templi Solomonici exordium intercedentium summa in membra sua integrantia dividitur: tempusque peregrinationis in deserto, partitionis Terræ & primi anni Sabbarum Regum Israeliticorum, speciatim explicatur & confirmatur.

VT intervalli, inter Exitum ex Ægypto & jacta templi fundamenta interjecti, spatium distinctius possit intelligi: in quatuordecim illa membra, (simul integram 479. annorum summam constituentia) dispartiri libuit.

* Pilo. lib. 7.
cap. 44.

* Id. ibid.
cap. 49.

* Vid. Andr.
Melvin.

	Anni.	menss.
I. Ab exitu Israelitarum ex Ægypto usque ad transitum ab eis Jordanem;	40.	
II. Inde ad finita bella, & quietem terræ per Josuam datam.	6.	4.
III. Inde ad quietem per Othonielem, (debellato Cushane Mesopotamiæ rege) terræ restitutam.	40.	
IV. Inde ad quietem per Ehedem, (occiso Eglone Moabitæ regis) terræ restitutam.	80.	
V. Inde ad quietem per Deboram & Barak, (profligato Jabinis Regis Chanaanæorum exercitu) terræ restitutam.	40.	
VI. Inde ad quietem per Gideonem (Midianitis devictis) terræ restitutam.	40.	
VII. Inde ad initium regni Abimelechi filii Gideonis.	9.	2.
VIII. Abimelechi, Tolæ & Jairis, anni	48.	
IX. Jephthæ.	6.	
X. Ibsanis, Elonis & Abdonis,	25.	
XI. Eli & Sampsonis,	40.	
XII. Samuelis,	21.	
XIII. Saulis regis,	40.	
XIV. A morte Saulis ad jacta fundamenta Templi Salomonici,	43.	

Summa ann. 479.

Primum membrum peregrinationis Israelitarum in deserto annos illos 40. complectitur, quorum toties in Scriptura fit mentio; Exod. XVI. 35. Deuteron. II. 7. VIII. 2. XXIX. 5. Jos. V. 6. Psal. XCV. 10. Nehem. IX. 21. Amos. II. 10. V. 25. Act. VII. 36. XIII. 18. quamquam in loco illo, Josu. V. 6. Græca editio annos habeat XLII. Ita enim cum Augustino, quæstione 6. in Josuam, legit Codex noister Alexandrinus, itemque Romana editio atque Aldina, eamque secuta Germanica omnes: licet in Complutensi editione, ad textum Hebraicum hic conformata, verba illa [& 20] reflecta hic fuerint, & in Origenica, (ab Andr. Masio ex Syriaco suo exemplari expressa) ut in Græco textu superaddita, obelo signata conspiciuntur. Addita vero illa putantur, ex Numer. XIV. 33. 34. ubi reversis ex Chanaanâ post diem quadagesimum exploratoribus) anni ab exitu ex Ægypto secundi mutmurantibus Israëlitis moræ in deserto 40. annos hisce verbis à Deo decretos fuisse legimus. *Filii vestri erunt vagi in deserto annis quadraginta, & portabunt fornicationes vestras; donec consumantur cadavera vestra in deserto, juxta numerum quadraginta dierum, quibus considerastis terram, annus pro die reputabitur; & quadraginta annis recipietis iniquitates vestras.* Et ex decreti illius complemento, à Mose ibidem cap. XXXII. 13. sic exposito. *Iratus Dominus adversus Israel, circumduxit eum per desertum quadraginta annis; donec consumeretur universa generatio, qua fecerat*

malum in conspectu Domini. Inde enim in Chronologiæ suæ libro 1. cap. 9. colligit Henricus wolphius, anno secundo post exitum Israelitarum ex Ægypto, addendos esse hos annos quadraginta quibus iusto Dei judicio in desertum reducti & mortui sunt. Verum quum non hujus solius offensæ, sed etiam cæterarum iniquitatum & fornicationum suarum pœnam hac quadraginta annorum mora in deserto luituros peccatores illos Deus dixerit; atque inter eos maxima, & quam vindicaturum se Deus significaverat quum novi peccati occasione populus esset puniendus, (Exod. XXXII. 34.) Vituli aurei adoratio fuerit, intra alterum ab egressu eorum ex Ægypto mensem admitta; ab ipso ex Ægypto exitu 40. horum annorum supputationem esse deducendam res ipsa postulat. Quum certum omnino sit à die 15. mensis primi quo patres (Mose ducente) reliquerunt Ægyptum, (Numer. XXXIII. 3.) usque ad ejusdem mensis diem 10. quo eorum filii (Josuâ duce) transierunt Jordanem (Josu. IV. 19) annis ipsis 40. complendis quinque defuisse dies.

Quum enim paulo ante eductos ex Ægypto Israelitas, Moses 80. & Aaron esset 83. annorum (Exod. VII. 7.) anno ab exitu 40. mensis 5. die 1. Aaron mortuus est, annos 133. natus, in monte Hore vita excessit. (Num. XXXIII. 38. 39.) Quem per 30. dies Israelitæ in ea statione luxerunt; priusquam castrametati sunt ad torrentem Zeredi (ibid. cap. XX. 28. 29. cum XXI. 4. 12.) quem transierunt 38. annis post relictam Kadeshbarneam (unde exploratores in Chanaanam miserant); quum confecta jam esset tota illa virorum ætas, quos in deserto occubitos Dominus juraverat (Deuteron. II. 14.) Unde 40. annos pro 38. dictos sensit Georgius Syncellus, rotundo videlicet numeroposito pro diminuto: quomodo etiam in loco illo Amos. V. 25. accipiendos eos esse docet Tornielus.

Eodem quoque anno illo ab exitu 40. mensis 11. die 1. Moses Deuteronomium populo proponere cœpit: quum (Deuter. 1. 3) & die 1. sequentis mensis (ut vult Josephus lib. 4. Antiquit. cap. ultimo) mortem obiit 120. fuisset annorum; (Deuteron. cap. XXI. 2. & cap. XXXIV. 7.) Cui quum populus per 30. dies parentasset (Deuter. XXXIV. 7. 8.) ex ea statione (castris motis) ad Jordanis ripas pervenit: ubi triduo consistens, mensis demum primi die 10. alveum ejus siccis pedibus transit. (Josu. III. 1. 2. & IV. 19.) Cum igitur ante exitum ex Ægypto Aaron 83. Moses 80. annorum fuerit; & corrente anno ab exitu quadagesimo, Aaron 123. Moses 120. annos natus vitam finierit; intra annum quadagesimum commorationem filiorum Israelis in deserto esse concludendam dubitare non licet, ac proinde, aliud nihil in illo numerorum loco Deum statuere voluisse, quam totam Israelitarum in deserto peregrinationem ad annos 40. esse extendendam; quemadmodum quadraginta dierum spatio terram exploratores lustraverant.

Secundi membri spatium, ex verbis illis

Calcabi

4 Vid. Deut. IX. 18. ... 24.

6 Georg. Syncellus. Chron. pag. 137. 142. 7 Torniel. ad ann. Mund. 2544. num. 66.

Calebi ad Josuam colligitur, Josu. XIV. 7. *Quadragesima annos natus eram quando misit me Moses servus Domini de Kadesh-barnea ad explorandum terram. & comm. 10. Quadragesima & quinq; anni sunt, ex quo locutus est dominus verbū istud ad Mosē, quando ambulabat Israel per solitudinem; & nunc ecce ego hodie natus sum octoginta quinque annos.* Cum enim quievisset terra à Bello, partitus est eam Josua tribubus Israelis cis Jordanem constitutis, initio à tribu Judæ factō (Josu. XI. 23. cum XIII. 7. XIV. 1. 2. & XV. 1.) Quo tempore ex ea tribu Calebus (oratione hac ad Josuam habita) Hebronem à Mose sibi promissam, possidendam obtinisset: ut prius capite XI. 23. ita hic denuo capite XIV. 15. (ne celebris hic quietis terræ epocha ignoraretur) à Spiritu sancto est repetitum; à Hebræis vero *קיימת ארץ* Quiescit terra à bello. 46. anni secundo migrationis ex Aegypto mense 50. quo Kadesh Barnea ad lustrandam terram exploratores fuisse missos, in Annalibus nostris est ostensum, numerati anni 45. in anno ab exitu 47. mense 5. desinunt; & à transitu Jordanis annos 6. cum mensibus fere 4. principatus Josuæ relinquunt, cæptæ & quietis & partitionis terræ epocham, illis Calebi verbis præmonstratam. Hebræi in Seder Olam, cap. 11. Bellis Josuæ usque ad partitionem terræ *sepeem annos attribuunt*: Josephus vero (lib. 5. Antiquit. cap. 1.) non plures quam *quinque*. Terræ enim explorationem *biennio* post exitum ex Aegypto factam ponentes, eiq; 45. Calebi annos addentes, ab Exitu ad hoc usque tempus annos 47. numeraverunt. Moræ vero in deserto auctor Seder Olam 40. tantum annos attribuens, iis ex 47. deductis, *sepeem annos* subjugationi terræ reliquit: Josephus vero, (ut videtur,) juxta aliorum rationes, (de quibus in præcedente membro est dictum) errorem in deserto 42. annorum fuisse existimans, eo numero ex 47. subducto, annos *quinque* tantum reliquos factos invenit.

Sexto post transmissum Jordanem die, post die Paschatis, comedenubus Israelitis de annonâ terræ, sequente die Manna cessavit: (Josu. V. 11. 12.) Quum igitur, ut proximo autumno agriculturæ ab iis opera daretur res exigeret: tum primum ab eis observari cæptum est præceptum illud, Levitici XXV. 2. 3. 4. *Quum ingressi fueritis in terram quam ego do vobis, tum sabbatizabis terra Domino. Sex annis seminabis agrum tuum, & sex annis putabis vineam tuam, & colliges proventus illius. Anno vero septimo Sabbathum cessationis erit ipsi terra Sabbathum Domino: agrum tuum non seminabis, & vineam tuam non putabis.* Itaque ut autumnus primi ab ingressu anni agriculturæ anno primo, ita autumnus anni ab ingressu septimi primo anno Sabbathico initium dedit; ille ipse videlicet autumnus qui cæptam quietem & partitionem terræ proximè est insecutus: atque ut ab autumnus illo annorum Sabbathicorum, ita ab hoc Jubilæorum epocha deducenda. Ut enim ab ingressu terræ, (juxta illam Levitici legem) Sabbathicorum iniretur ratio, agriculturæ communis (ante suas cuique tribui

portiones assignatas) ad victum suppeditandum requirebat necessitas: & ut à terræ possessione, ejusque inter singulas tribus partitione, Jubilæorum penderet calculus, peculiare illis supra alios annos Sabbathicos annexum privilegium postulabat; quod neminem, illis advenientibus, extra propriam possessionem esse permittebat, quandoquidem ad annum Jubilæum respectu habito, contractus omnes ita temperari oportebat, ut annus quinquagesimus alienatis possessionibus quemque denuo restitueret (Levit. XXV. 8. --- 16. Numer. XXXVI. 4.) A primo autem anno Sabbathico ad septimum, atque ita deinceps numeratione facta, ut roque (ut moris est, incluso termino, & septem annalibus hebdomadibus in medio relictis, Jubilæus exurgebat; quemadmodum in singulari de *Sacris Hebdomadibus tractatu*, si Deus vitam & facultatem dederit, plenius declarabimus.

Tertium interim præsentis supputationis membrum ex verbis illis, Judic. III. 11. desumimus; *Et quievit terra quadragesima annis*: non quod post devictum ab Orthoniele Cushanem Risathaim regem Mesopotamiz, per tot annos pace frueretur Israelitæ: sed quod quiescere cæperit terra anno quadragesimo postquam quies in ea per Josuam constituta fuerat; (uti in superiore capite est ostensum) intra illud spatium, non octo solum annis quibus Israelitæ Cushani servierant, sed etiam annis quibus post partitionem terræ supervixit Josua, & quibus Seniores *prolongarunt dies suas post Josuam*, (Josu. XXIII. 31.) id est, Josuæ superstites fuerunt, comprehensis. Est enim post quietem Israeli à Deo datam, Josuam *רבים ימים multis diebus*, sive longo tempore superfuisset legamus; (Josu. XXIII. 1.) simili tamen proflus modo & bellum quoque eundem antea cum Chananæ regibus *רבים ימים longo tempore* gessisse legimus; (Josu. XI. 18.) quum omnia tamen cum iis commissa prælia, intra 6. annorum & 4. mensium spatium peracta fuisset, in 2. capit. hujus membro jam demonstratum viderimus. Ut intra 32. post cæptam Terræ partitionem annos confecta ea fuerint omnia, & quæ sub Josua (in decem postremis libri illius capitibus) & sub senioribus illi superstitis (in primo libri Judicum capitulo, & sub *אנשיהו* insecuta (in quinque postremis ejusdem libri capitibus) contigisse referuntur.

Quæ vero in fine commatis 11. capit. III. libri Judicum leguntur verba, ad proximè sequentem versiculum referenda hunc in modum sunt. *Et mortuus est Orthoniel Kenazi filius; atque iterum fecerunt filii Israel quod malū erat in oculis Domini; quomodo de iisdem scriptum legitur supra cap. 11. 19. Postquam mortuus esset Judex, revertebantur & multo faciebant pejora quam fecerunt patres eorum, sequentes Deos alienos & servientes eis.* Et infra cap. IV. 1. *Et filii Israel iterum fecerunt malum in oculis Domini quum mortuus esset Ehuā.* Neque enim novum est, ut quæ ad eandem pericopen, pertinent in nostris libris à se invicem disjuncta conspiciantur.

Quod

Quod ne mirum cuiquam videatur; sciendum est, Biblicorum versuum distinctionem à primis Masorethis traditam, diversam multis in locis ab eâ fuisse, quam à posterioribus Masorethis hodiernus usus retinet; indeque factum, ut * ab illis medius legis versus in והתעלה (Leviticorum XIII. 33.) ab his in וישם עליו את-המשח (Levit. VIII. 8.) esset designatus. Indeque R. David Kimchi in 2. Chronic. XXX. vocem בעך à fine versus 18. ad initium versus 19. transferre non veretur; בך הכין Pro omni qui cor suum paravit. Aliaque varia scripturæ loca clarissimus Rainoldus annotat: in quibus accentus qui periodum & comprehensionem terminatam indicat, saepe omis- sus quum addendus erat, saepe additus quum omittendus. Quibus addere etiam liceat, quod Efaïæ capite LIII. in fine commatis 9. legitur, cum sequentis commatis principio sic esse con- jungendum. Quamvis non feceris violentiam, neque fueris decus in ore ejus; Deo tamen placuit conerere ipsum, &c.

Quartum membrum in loco illo, Judic. III. 30. habetur expressum. Et quiesvit terra octo- ginta annis: non quod per tot annos Israelitis Ehud præfuerit, (quod ab omni verisimilitu- dine est alienissimum) sed quod occiso per Ehu- dem Eglone Moabitarum rege, cui per 18. annos Israelitæ servierant, quiescere cœperit ter- ra anno octogesimo post priorem pacem ab Othoniele illi restitutam.

Quintum in illo, cap. V. 41. Et quiesvit terra quadraginta annis. Quo similiter significatur, per Deborah & Barakum profligato exercitu Jabinis regis Chanaanis, qui per totos 20. an- nos Israelitas oppræsserat, quiescere cœpisse terram, anno quadragesimo post priorem quie- tem ab Ehude illi redditam: intra illud spatium comprehenso etiam Samgaris tempore, qui post Ehudem Israelem vindicavit, percussis sexcentis Philistæis stimulo bovis. (cap. III. 31.)

Sextum in illo, cap. VIII. 28. Et quiesvit terra in diebus Gedeonis annis quadraginta. Quorum verborum eadem etiam est sententia: per Ge- deonem debellatis Medianis, quibus per se- ptemnium Israelitæ servierant, anno quadrage- simo post quietem à Debora & Barako terre redditam, quiescere eam denuo cœpisse in die- bus Gedeonis.

Septimi membri spatium in Scriptura non ex- primitur; sed reliquorum omnium numerorum ex integra 479. annorum summâ subductione colligitur. Ut enim qui à morte Josue primos quiesvit terræ annos dinumerant, & in sequen- tium Judicum excessu terminant, ex hujusmodi deductione 16. vel 17. annos Josue præfecturæ tribuendos esse concludunt: ita & nos qui me- liore (ni fallimur) ratione, à quiete ad quie- tem annorum supputationem instituatam esse censemus, sex primorum & postremorum mem- brorum numeris ex numero 479. subductis, annos 9. cum mensibus 2. spatium inter victoriam à Gedeone de Medianis partam & exordium regni Abimelechi filii ejus interposito tribuen- dos, relinqui invenimus. Quod sic tamen acci- pi volumus, ut reliquorum membrorum annos

omnes plenos fuisse ponamus. Nam quantum cuique anno ad perfectionem defuerit, tantum- dem membri hujus spatium addendum esse intel- ligimus.

Octavi membri spatium, ex Abimelechi an- nis 3. (cap. IX. 22.) Tola 23. (X. 2.) & Jairis 22. (X. 3.) conficitur; Ubi notandum, idolo- latræ Israelitarum, sub Abimelecho cœptæ, sub Jaire demum pœnas Deum repetivisse, im- missis in eos Philistæis & Ammonitis. Etsi enim ante horum oppressorem mors Jairis in Scriptura commemoratur (c. X. vers. 5, 6, 7.) tamen per proleptin hoc fit; ut deinceps, or- dine non interrupto, de causis, duratione & fi- ne servitutis Ammoniticæ, a Jephthâ demum su- blatæ, simul ageretur, cujusmodi est in ipso sequentis XI. capitis initio, in Gene- seos capite XI. & alibi passim occurrunt. Ideo- que quum Hebræi unico suo præterito, alio- rum etiam plusquam perfectum comprehen- dant; locus præfens, lud. X. 6. ita reddi pos- set: Et filii Israel iterum fecerant quod malum erat in oculo Domini, &c. Jam inde videlicet à morte Gedeonis ad idolorum cultum reversi (cap. VIII. 33.) Itaque ad annum Jairis 5. re- ferendum oppressoris hujus initium: ad 22. vero & ultimum, quod postea sequitur, cap. X. 8. Hi autem confregerant & conquassaverant Israelitas anno hoc, inquam decimo octavo, om- nes Israelitas, qui erant trans Jordanem, &c. illud vero cap. XI. 4. ad priora principatus Jephthæ: Fuit autem post annos illos (octode- cim sc. jam dictis, uti exponit Tremellius) cum bellum pererent Ammonita contra Israelitas, &c. In Eusebiano quidem Chronico ita anno- ratum hic legimus: post Jair Hebræos in ditio- nem redigunt Ammonita annos 18. qui cum tem- poribus posteriorum Judicum computantur, se- cundum Judæorum traditionem. Verum eas cum Verbo Dei scripto parum convenire comperi- mus. Nam in eo, calamitatis hujus anno 18. & ultimo, Jephthâ posteriorum Judicum primo principatum nondum adeptus, Israelitis resi- piscentibus & Deos alienigenarum è medio sui remonentibus, misertus eorum Deus fuisse legi- tur. (cap. X. 16.) Deinde, debellatis à Jephthâ Ammonitis & viginti eorum civitatibus ca- ptis, Ammonitæ plagâ magna admodum per- cussi, & à facie Israelitarum depressi fuisse di- cuntur, (cap. XI. 33.) unde manifestum est, ad consequentium Judicum tempora Ammoniticæ oppressoris annos istos 18. referri non posse. Denique ex dissidio illo, quod post depressos Ammonitas, inter Ephraimitas & Jephtham cap. XII. ortum fuisse narratur, in quo Ephrai- mitarum ad Jordanem jugulata sunt 42. millia colligitur, Israelitas pristina libertate recupera- tum ab Ammonitarum tum à Philistæorum servitute fuisse immunes: quippe qui alias non contra se invicem, sed junctis viribus contra communes hostes fuissent depugnaturi. Vide Massæum in quinto libro Chronic. Mercatorem in Demonstrat. temporum methodi cap. 1. Salia- num initio anni Mundi 2832. libro 9. Harvil- leum in 4. temporis periodo, sect. 53. difficul. 8. Bonfrerium in Judic. X. 8. & Henricum Philippi

* Tamul- Babylonie in Tractat. לרושן cap. 1. & Elishah, Prae- fit. 3. Maso- reth. hama- soreth.

* Rainold. Praelect. 146. de libr. Apo- cryph.

in lib. *Judic. quest.* 7. Et Jephtham, cum Ammonitis congressurum, objecisse illis Legimus; Israelitas per annos trecentos in terra Galaaditica habitavisse. (cap. XI. 26.) quum ab occupata ab his terra illa anno post 40. exitum ex Aegypto usque ad hoc tempus, non plures quam 264. anni juxta nostras rationes intercesserint. Ad quod recte cum aliis respondent * Tornielus & Bonfrerius; non curavisse Jephtham numerum assignare cui nihil deesset aut superesset, sed potius majorem numerum assumpsisse; sive ut causam suam juvaret, sive quia modus loquendi vel scripturæ vel hominum passim id ferebat.

Nonum membrum ex 6. annis Jephthæ constat. (Jud. XII. 7.) Eum trecentos dixisse perfectæ & rotundo usum numero, propterea quod magis ad trecentos quam ad ducentos is numerus accederet. Quum autem temporis præscriptione (in possessionibus suis tuendis) contra adversarios utentibus, amplificare eam potius quam diminuere in more sit positum: suam potius quam nostram hic evertunt hypothesein, qui hoc adversus nos argumento pugnantes, indeque evincere se posse putantes, Oppressorum annos in majoribus aliis non esse includendos, ipsi suo calculo plures quam 300. annos Jephthæ præscribentibus hic relinquunt.

Decimum membrum ex *Ibsanis* annis 7. (cap. XII. 9.) *Elonis* 10. (XII. 11. & *Abdonis* 8. (XII. 14.) constituitur. Eos Judices Galaaditis tantum & tribubus Transjordanis, per Jephtham ab Ammonitarum servitute liberatis præfuisse & Nicolaus Abramus censet; *Eli* interim Pontifice aliis tribubus, Philistæorum jugo adhuc pressis, jus dicente. Sed licet Jephthæ, devictis Ammonitis, ex pacto cum suis inito Galaaditicam solum præfecturam consecutus fuerit (cap. XI. 9. 10.) cæsis tamen postea XLII. Ephraimitarum millibus (cap. XII. 6. 7.) & post eum *Ibsan* Bethlehemita itemque *Elon* Zebulonita & *Abdon* Ephraimita, *Israelem* judicavisse dicitur; (ibid. 8. 14.) totum utique, non illius portionem, à maximâ & potissima Israeliticæ terræ parte (Jordane intercurrente) seclusam. Nam & eodem loquendi genere ante Jephtham, tam *Tola* quam *Jair* *Israelem* judicavisse leguntur: (cap. X. 2. 3.) neque alias justa aliqua reddi poterit ratio, quare post Jephtham Galaaditæ non tribulium suorum aliquibus potius, quam aliis ex tribu Judæ, Zebulonis & Ephraimi delectis, sese regendos permitterent.

Hic etiam præterea est notandum, *Elonis* Judicis annos 10. ab Eusebio esse prætermisissos; tanquam in LXX. Interpretum editione non repertos. Sic enim ille, in Chronico, Post *Estebon* (ita *Ibsanem* ille appellat) in libro *Hebraeorum* fertur *Judex* *Elon* rexisse populum ann. 10. qui non habetur apud LXX. Interpretes: &

eum secutus *Beda*, in libro de Temporibus: *Hic cum annis decem suis in LXX. interpretibus non habetur.* Contra tamen *Anianus Alexandrinus* monachum *Eusebium* hic inculcans, *Αὐτῶν τὸν κερτὸν ἐκ ἐπιπέδου, ἔφασκε τὴν ἰσχυρὰν ἐν δέξ. ἢ δ' ἐβδουκάρτα ἐβδουκάρτα ἢ δέκατος ἑστέον αὐτοῦ ἰσχυρὰ.* Præterea *Adon* Judicem non recensuit. *Israelem* decem annis Judicantem: LXX. vero interpretes undecimum eum Judicem posuerunt; ubi *Aodi* nomine *Elonem* intellectum fuisse constat: non *Aodum* sive *Ehudem*, secundum Judicem *Eglonis* interfectorem, ut falso sibi hic persuasit, & *Scaliger*. Et sane *Elonem* (cum suo decennio) non nostri solum libri *Græci* omnes habent, sed illi etiam quibus usus est antiquissimus scriptor *Theophilus Antiochenus*, in libro 1. ad *Antolyceum*, atque ii etiam, (quod mireris) quos in libro 10. de *Præparatione Evangelica*, cap. 14. secutus est ipse *Eusebius*. E quorum iudicio, calculum eo modo augmentium numero *Georgius Syncellus*. Nam *Clementis Alexandrini* corruptus ille locus est, libro 1. *Stromatum*. *Ἀβάρων ἐστὶν ἡ ἐπιπέδου ἡ Ζαβουλονίτης, ἐπὶ οὐκ ἔστιν ἡ Ἐγλὼν Ἐδουκάρτα ἐπὶ οὐκ ἔστιν ἡ πῆξ ἢ ἡ Ἀβάρων ἐπὶ οὐκ ἔστιν ἡ ἐπιπέδου ἡ Ζαβουλονίτης, ἀλλ' ἡ Ἀβάρων (is *Ibsan* est) annis 7. Deinde *Ebron* (is *Elon* est) *Zabulonites*, annis 8. Deinde *Eglon* (*Abdon* ille est) ex *Ephraim*, annis 8. Nonnullis vero cum *Abattanis* (sive *Ibsanis*) annis septem conjungunt *Ebronis* (sive *Elonis*) annos 40. vel 4. potius; ut in Latina sua versione *Gentianus Herverus* emendavit. Nam vel 4. vel 3. (quot annos *Egloni* sive *Eloni* in *Nicephori Constantinopolitani Chronologia* tributos videmus) hic legi oportere, illud arguit, quod numerus ille ab illis in alterius septenario, tanquam majore numero, inclusus fuisse, significetur: quod perinde est, ac si *Elonis* annos illi cum *Eusebio* profus prætermisissent. De commentitio enim illo (quem hic sibi & *Scaliger* finxit,) *χαρμὸς* sive *trajectio*ne, nihil opus est ut lectorem admoneam. Ex quibus omnibus liquet, quam incerta olim, ut alibi, ita & hic editionis quæ LXX. interpretibus tribuitur lectio: aliis cum cum annis suis plane prætermittentibus; aliis 10. aliis 3. vel 4. annos illi assignantibus; nonnullis *Ἀβάρων* vel *Ἀβάρων* (ut apud * *Theophilum*) eum nuncupantibus, aliis *Ἐβρών* (ut apud *Nicephorum CP.* aliis *Ἐβρών* ut apud *Clementem*, & aliis *Ἀβδὸν*, (ut apud *Anianum*.) neque hujus generis aliud quid est quod hic adjiciam, quam quod à * *Georgio Syncello* est notatum; *Abdoni* *Judici* *Julium Africanum* annos tribuisse 20. pro 8. errore, *Græcorum* numeralium & similitudine, facillime orto.*

Ad undecimum membrum referuntur *quadraginta* illi anni quibus *Philistæi* oppressisse dicuntur *Israelem*; cap. XII. 1.

* Torniel-
ann-Mund
2591 num.
11. & 2849-
num 3.

† Abram.
Phar. Vet.
Telt. 1. 10.
cap. 22.